

INGEZONDEN.

De redactie behoudt zich voor, ter bevordering van spoedige plaatsing der stukken, zoo noodig eenige bekorting aan te brengen.

DE ZIEKTE VAN SWIFT—FEER.

Naar aanleiding van het verslag van de voordracht door collega NEUBERGER over bovenstaande ziekte zou ik de volgende opmerking willen maken. In dit *Tijdschrift* van 26 Mei 1934 staat: „Ik moet ook vermelden, dat het kind den dag tevoren op het consultatiebureau was geweest, dat men daar niets bijzonders had opgemerkt” (van lichtschuwheid). Het zal collega NEUBERGER wel uit de anamnese gebleken zijn, dat de verschijnselen dien vorigen dag reeds bestonden. Indien nu het boven aangehaalde zoo vermeldenswaard is, lijkt het mij beter, dat collega NEUBERGER ook bij den leider (ondergeteekende) van het consultatiebureau naar de juistheid er van had geïnformeerd. Er blijkt namelijk, dat ik den vorigen dag op de kaart van het betreffende kind genoteerd heb: „Photophobie, huisarts”, d.w.z. dat ik juist voor dit verschijnsel het patiëntje naar den huisarts verwezen heb!

G. P. VAN DEN BERKHOF.

Rotterdam, 2 Juni 1934.

BERICHTEN.

BUITENLAND.

BERLIJN. — Reconvalescentenserum van poliomyelitis. Bij het Reichsgesundheitsamt is een centraalbureau ingericht, dat aantekening houdt van de gevallen van poliomyelitis, ten einde, telkens als er behoefte aan is, de betrokken Kreisärzte en ziekenhuizen te kunnen verzoeken om te trachten van de gewezen patiënten het noodige serum te verkrijgen. Dit wordt dan toegezonden aan de afdeling Behringwerke der I.G. Farbenindustrie (*Deutsche med. Wochenschr.*, 11 Mei).

— **Misbruik van slaapmiddelen.** De zenuwarts F. MÖRCHEN te Wiesbaden, vindt in een boek van POHLISCH en PANSE over *Schlafmittelmisbrauch* aanleiding om in de *Deutsche med. Wochenschr.* van 25 Mei, te bepleiten . . de verstrekking van slaapmiddelen *zonder* recept van een arts. POLISCH en PANSE bespreken de gevallen van acute en chronische vergiftiging met slaapmiddelen (bijna uitsluitend barbituurverbindingen), die in de jaren 1925 tot 1932 in bijna alle Berlijnsche ziekenhuizen zijn behandeld. Acute vergiftiging (bijna steeds door poging tot zelfmoord), is 553 maal voorgekomen, 45 maal met doodelijken afloop. Chronisch misbruik van groote giften kwam 179 maal in behandeling; meestal waren de patiënten psychopathen. Van jaar tot jaar stijgt het aantal gevallen in beide rubrieken.

MÖRCHEN houdt nu een betoog van vijf kolommen om aan te toonen, dat de getallen toch niet zoo erg zijn; dat nu eenmaal in dezen tijd meer en meer menschen er behoefte aan hebben om ten minste 's nachts vrij te zijn van hun zorgen, en dat „onnoodige en onjuiste” beletselen daartegen (hij bedoelt de eisch van een recept) uit den weg moeten worden geruimd. De gevallen van acute of chronische vergiftiging zijn betrekkelijk gering in aantal; de daders waren wanhopigen of psychopathen. „Juist bij de thans geldende opvattingen vind ik hier aanleiding”, zoo zegt hij, „het algemeen welzijn te stellen boven de bescherming van enkele lieden, die gevaar loopen”, en „dat het uit het oogpunt van practische ethiek een *plicht* voor ons moet worden het sparen en in stand houden van menschelijke krachten wat van grootere beteekenis is, dan alle moraliseerende pogingen,